

pevnost

edice

Martin
Gilar

Zamrzlý vesmír

CENA
KARLA ČAPKA
2011

Martin Gilar

ZAMRZLÝ VESMÍR

Martin Gilar

ZAMRZLÝ VESMÍR

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Martin Gilar, 2013
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2013

ISBN 978-80-7425-312-6 (PDF)

Tři roky šera, mizerný rachoty a skafandrového svrabu semelou i odolný jedince. Služební turnusy na stanici jsou dlouhý. Zatraceně dlouhý. Byli jsme nadrženy na jakoukoliv zábavu, takže na nás velrybářské historky zapůsobily jako Tahitanky na posádce Bounty. Andy byl až do konce cyklu jedním uchem přilepený k přijímači, a když nám skončila šichta, měli jsme šalupu nacpanou akumulátory až po radiační štíty. Na schválení služební cesty jsme samozřejmě nečekali.

Třetí den jsme uviděli matné světlo. Kdyby v kabině nebyla tma jak v pytli, určitě bychom vorvaně minuli. Bílé, měňavkové výboje vypadaly z dálky, jako když nalejete malého panáka mlíka do lavoru s vodou.

Slyšel jsem, že Japonci z jednoho vorvaně vyždímalí terawatty. Do té doby jsem si myslel, že je to velrybářská latina. Jenže když se k nám přiblížil, sevřely se mi pŕlky.

Podíval jsem se na Andyho a bylo nám to jasné. Naše podomácku vyrobená vlečná síť na tohle macka nestačí. Neměli jsme ani dost dlouhý kabel a přiblížit se k sršícímu vorvaňovi bylo šílenství. Snažil jsem se vymanévrovat z jeho dosahu a od řídicího pultu poslouchal, jak Andy proklíná dielektrickou konstantu a všechny svaté. Nakonec manipulátory rozvinul kolem lodi síť jako Faradayovu klec a povídá: „Měl by sis zalízt do křesla! Má lepší izolaci!“

Kolem mě se vznášely prázdný kontejnery od rozpouštědel, který Andy naládoval v přetlakovém kanystru do komory na odpadky.

„Pět, čtyři, tři, dva...“ odpočítával do sluchátek přilby. „Pal!“

Dummm! Pneumaticky vymrštěný kanystr rotoval ve vakuu jako káča. Viděl jsem, jak za sebou zanechává prstýnky výparů. Teprve potom mi to došlo.

Když říkám došlo, není to tak úplně pravda. Docvaklo mi to pozdě, už jsem nestačil přiklopit sluneční štít helmy. Ještě teď, když zavřu oči, vidím na vnitřní straně víček zelenou klikatou čáru.

Molekuly chlorovaných rozpouštědel mají elektrický dipól. Jak krystalky rozpouštědla sublimovaly ve vakuu, tvořily sloupec řidounkého plynu. Jeho stopa nakonec doputovala až k vorvaňovi. V principu to fungovalo jako v bouřkových mracích. První výboj projel místem nejnižšího odporu a ionizoval dráhu. Tím ukázal hlavnímu blesku cestu, a už to jelo.

Měli jsme štěstí, že kabel první dávku nepřežil. Ještě než se vypařil, roztavila se polovina do série zapojených akumulátorů. Druhá klika byla, že tavenina zalila díru po kabelu v lodním plášti dřív, než jsme ztratili poslední zbytky vzduchu.

Když se mi vrátil zrak, uviděl jsem, že vorvaň má v boku díru, kam by se vešla retranslační stanice u Jupitera. Při vorvaňově velikosti to však vypadalo jako oděrka. Kdyby chtěl, mohl nás spálit na prach. Jenže nechtěl. Rozvážně změnil směr a zamířil do černého vesmíru.

– Historie energetické horečky, 2091.
Kapitola druhá, Andyho harpuna

Retranslační stanice triangulovala svou polohu a provedla korekci dráhy. Anténa se jako obří tulipán otevírala do pracovní konfigurace, až její segmenty vytvořily parabolu o velikosti fotbalového hřiště. Po deseti minutách byla připravena k přenosu.

Neviditelný svazek gigawattové energie zasáhl připravenou plochu s přesností na několik metrů. Parabola jemně rezonovala, když tisíce transformačních akumulátorů v jejích útrobách hltaly zásoby energie bez ztráty jediného fotonu. Potom se stanice pootočila a po sérii zkušebních signálů vyžářila přijatou energii sesterskému satelitu utopenému ve vesmírné prázdnotě o miliony kilometrů dál. Celá operace trvala pouhých šedesát vteřin.

Kybernetická inteligence stanice vyhodnotila přenos jako úspěšný. Vektor byl v normě, ztráty minimální. Stanice zapsala data do elektronického palubního deníku a spustila sekvenci přesně určených úkonů, které ji měly zakonzervovat ke spánku až do dalšího přenosu. Naprogramovanou sekvenci nijak nenarušila sprška rozptýleného záření, která dopadla na radiační štíty. Kdyby byla na stanici lidská posádka, mohla by spatřit, jak se k válci z mrazivého kovu přiblížil oblak podobný amébě a dotkl se titanového pláště způsobem, který by se dal nazvat zvědavostí. Retranslační stanice však posádku neměla a její kybernetický mozek monitoroval pouze vyhrazené komunikační kanály. Detekovat záření nízkofrekvenčního oblaku energie nedokázal, a i kdyby měl na palubě potřebné senzory, abstraktní koncepty jako zvědavost a údiv mu byly cizí. Když se světélkující pole odpoutalo a následovalo paprsek energetického přenosu, zůstávala stanice slepá, nevědomá a netečná.

Pokroky v uchovávání energie během třicátých let nastartovaly druhou expanzi do vesmíru. Byl to právě vývoj nano-transformačních metalických akumulátorů, který umožnil expanzi až k oběžné dráze Marsu. Tam se lidstvo zastavilo, stále závislé na jediném dostupném zdroji energie – záření blízkého Slunce. V této situaci zapůsobil objev elektromagnetických indukcí jako závan příznivého větru. Cesta k vnějším planetám sluneční soustavy se otevřela.

– Federální kosmická agentura, výroční zpráva 2092

Chladné výboje pobíhaly po síti lokálních energetických center jako ohniví pavouci po vláknech neviditelné pavučiny. Pole ohmatávalo prostor kolem sebe cílenými výrony plazmatu, a teprve potom se odhodlalo k dalšímu skoku.

Velitel kosmické výzvědné služby generál Jost stál za průzorem stanice na geostacionární orbitě a pozoroval pohyby blížícího se indukčního oblaku. Přisun, zaváhání, přisun a skok. V jeho rytmu bylo něco elegantního i hroživého. Přemýšlel, proč to na něj působí právě tímhle dojmem.

Snad že se podobá bludičce, tančící po stéblech trávy nad smrtonosným močálem? Láká nás indukce do záhuby?

Rej energetických výronů se náhle zastavil. Strnulá nehybnost trvala dlouhé tři vteřiny.

Jostovy myšlenky se vrátily do přítomnosti. *Konečně! Indukce zachytila signál!*

Na pozadí černého vesmíru se difuzní obrysy útvaru zaostřily a pulzovaly novou aktivitou. Potenciál oblaku se začal hroutit do sebe.

„Nabral kurz přímo k majáku,“ poznamenal Vakov stojící po generálově boku.

Jost přikývl a pohlédl na svého zástupce. Vakovova tvář prozrazovala zastíranou spokojenost. Experiment probíhal přesně podle plánu. Všechno se zdálo být snadné.

Možná až příliš.

„Za tohle si zasloužíte vyznamenání, Vakove. Nebo alespoň poděkování. Díky vám jsme ho zpozorovali s předstihem a měli čas podniknout opatření. Nedokážu si představit, co by se stalo, kdyby indukce vpadla do mračen pozemských satelitů.“

Vakovovi se zavlnil koutek úst. Dobře věděl, že se vyznamenání před nastoupenou jednotkou od rozvědky nedočká. Utajení neodmyslitelně patřilo k jeho práci.

„Přeháníte. V každém případě si myslím, že nám obranná opatření mnoho přátel nezískala. Rada chválou šetří. Vyčistit prostor v tomhle kvadrantu je přišlo na miliardy.“

Generál přikývl. I přes izolaci stěn stanice vnímal nelítný mráz okolního vesmíru. Promnul si ruce. Vakov měl samozřejmě pravdu. Velitelé rozvědky se vděku nedočkali ani během aktivní služby, ani ve výslužbě, když sepsali paměti. „Proto doufám, že vaše prognóza je správná. Experimentujeme se silami, o kterých víme velmi málo.“

Zástupcův úsměv o odstín pohasl.

„Průnik pole k Zemi jsme nemohli ignorovat.“

Jeho nadřizený potřásl hlavou v gestu, které se dalo vyložit jako souhlas i pochybnost. „To v žádném případě. Mohli jsme však vábničku zavěsit na jiném místě. Spustit maják

tak blízko Zemi představuje riziko. Jestli je vaše analýza správná...“

Vakovova tvář se zachmuřila. „Za svými závěry si stojím.“

„Jistě. Jenže vaše hypotéza je natolik... nová. Bez důkazů ji bude málokdo brát vážně. To, co jim předkládáme, přesahuje hranice představitosti většiny byrokratů, kteří se do Rady dostali pro politické zásluhy. Jestli tento experiment selže, s gustem nás rozšlápnu jako nepohodlné šváby.“

„Obáváte se o svou politickou budoucnost? Byl byste raději, kdybych zprávu upravil?“ pronesl mladší muž s ostnem v hlase. „Mám závěry přeformulovat tak, aby byly lépe stravitelné? To samozřejmě mohu udělat, jenže jak dlouho se ještě budeme obelhávat? Jak dlouho si můžeme dovolit zavírat oči před skutečností?“

Jost potřehl v pobočnickově hlase prchlivost. Byla to emoce, kterou plukovník většinou úspěšně potlačoval. Na to, aby ho vyvedly z míry politické aspekty jeho práce, byl příliš zkušený veterán rozvědky. Vyhnul se jeho pohledu a obrátil se k panoramatickému průzoru.

„Tak jsem to nemyslel a vy to víte. Na tuto diskusi je už pozdě. Věci se daly do pohybu nezávisle na mých přáních. Vesmír je nehostinné místo pro život, v tom se s vámi shodnu, Vakove. Právě to bude pro Radu těžké přijmout. Vědomí, že expanze bude bolestnější, než jsme si mysleli.“

„A co vy? I vy si myslíte, že moje analýza je jen poplašná zpráva?“ řekl Vakov pečlivě odměřeným tónem.

Jost ucítil na ramenou tíhu vesmíru. Za průzorem tiše zářily miliony hvězd, ale najít odpověď mu nepomáhaly.

„Ale ano. Bohužel vám věřím.“

„Pak máme šanci.“

Jestli dnešní demonstrace proběhne podle plánu, pomyslel si Jost. Nebylo však vhodné, aby dal své pochybnosti najevo.

Do tíživého ticha zazněl komunikátor na boltci Jostova ucha. Přiložil dlaň ke skráni.

„Rozumím.“

Pokynul Vakovovi a dotkl se prsty klávesnice na stěně. Po vložení kódu se v průzoru objevila mapa. Jednoduchá vektorová grafika znázorňovala operační situaci v sektoru. V levém horním rohu blikala mihotavá tečka a blížila se k hranici zemské atmosféry. Na displeji zářil oblak umělých satelitů a lidských habitatů, které obalovaly planetu jako roj hmyzu; dráha nového objektu však směřovala do středu kvadrantu, přesně tam, kde v centru mapy blikal jediný osamocený bod. Impulsy elektromagnetického majáku byly silné a pravidelné.

„Ryba zabrala,“ řekl Vakov.

„Kolik máte harpun?“

„Minová pole jsou rozmístěná všude kolem. Za několik minut bude vorvaň v jejich dosahu. Potom nemá šanci uniknout.“

Označení *vorvaň* proniklo do hovorového jazyka, Josta však stále iritovalo. Přirovnání ke kytovcům bylo přiléhavé, ale zjednodušující.

Světelný bod viditelně zpomalil.

Vakov přimhouřil oči a sykl: „Otáčí se!“

„Ne,“ opravil ho Jost. Číselné údaje na monitoru se překotně měnily. „Stále míří k majáku, jen po širším oblouku. Za okamžik bude v dostřelu.“

V té chvíli oblak plazmy upravil svůj kurz podruhé. Indukce se zformovala do tvaru koncentrovaného šípku. Chvíli stála nehybně a potom její energie vystřelila přímo k Zemi.

„Zatraceně,“ zaklel Vakov.

Tři harpuny vypálily nezávisle na sobě. Iniciace chemických laserů byla v porovnání s rychlostí vorvaně žalostně pomalá. Plasmové výboje protály horní vrstvy atmosféry a udeřily do prázdna.

„Šťěstí, že jsme rozložili minová pole v několika vrstvách,“ ošil se plukovník. „Nemůže uniknout.“

„Neřekl bych, že se o to snaží,“ poznamenal Jost. „Spíš naopak.“

Temná část zemské polokoule ve slunečním stínu se rozsvítila bílým jasem. Výboj trhal ionosféru a zanechával za sebou zářící pruh plazmatu. Světélkující dráhu marně stíhaly výboje obranných harpun. Přes odpor zemského magnetického pole indukce stále zrychlovala a prodírala se k povrchu planety.

Siločáry magnetosféry se rozvlnily pod úderem energetické pěsti. Oslnivá exploze osvítila noční polokouli Země jako záblesk čistého magnézia.

Vakov stáhl hlasitost komunikátoru za uchem. Hlášení o škodách zahltily všechny informační kanály.

„Patnáct civilních satelitů je zralých do šrotu,“ konstatoval. „Výpadek proudu postihl jižní část Floridy. Většina harpun se nestačila aktivovat, ale jinak jsme měli štěstí. Magnetosféra nás zachránila. Žádné vážné ztráty.“

„Šťěstí?“ vrhl na něj Jost krátký pohled. „Přiznejte se, že jste se střemhlavým útokem nepočítal!“

Vakov se zamračil, ale zvlněné rty ho prozradily. „Varianta šestnáct, scénář s velmi nízkou pravděpodobností...“ Podíval se na svého nadřízeného koutkem oka. „No dobrá... Máte pravdu. Se sebevražedným výpadem jsem nepočítal. Model byl založený na kusých datech. Když zahrnu dnešní pozorování do příš-

tích výpočtů, přesnost dalších předpovědí se zvýší. V každém případě jsme získali data, která jsme potřebovali.“

Jost si uhladil krátce střížené vlasy na skrání a přítakal.

„Možná to je nejlepší výsledek, ve který jsme v tuto chvíli mohli doufat. Názorná ukázka, co indukce dovedou. Myslíím, že nyní můžu předstoupit před Radu a oni mi věnují dostatečnou pozornost.“

Jost se obrátil ke svému pobočníkovi.

„Gratuluji, Vakove. Dobrá práce. Na oslavy je však příliš brzy. Čeká nás dlouhá cesta a tohle je teprve začátek.“

„Další fáze plánu právě získala operativní status,“ přikývl oslovený. „Rozešlu příslušné pokyny. Automatické sondy už pokrývají celý joviánský prostor. Bohužel, z volného vesmíru přilétá vorvaňů víc, než jsme schopni monitorovat. Mám podezření, že nám nesedí energetická bilance. Úlovky velrybářů máme dobře podchycené, ale část energie chybí. Potřebuji víc lidí přímo na oběžné dráze Jupiteru, abych mohl ověřit pracovní hypotézy.“

„A co agent osmdesát pět?“

Vakov vyslal k nadřízenému překvapený pohled.

„Myslel jsem, že misi na Europě dáváte nejvyšší prioritu. Osmdesát pětka je poslední, koho tam máme. Když ho odvolám, základna definitivně padne.“

Jost se obrátil k průzoru a vyhledal pohledem jasnou tečku Jupiteru. I odtud, z oběžné dráhy Země, dokázal pouhýma očima rozeznat několik jeho měsíčků. Na jednom z nich se skrývaly pod povrchem modrého ledu zbytky dvou zmařených výsadků.

Proč to stále cítím jako svou osobní prohru?

„Nejvyšší prioritu... To zní jako protimluv. Jeden jediný člověk v ledové kobce... Ta základna je už ztracená,“ odpo-

věděl tiše. „V každém případě, priority se změnily. Dva roky izolace v mrazivých tunelech nikomu na duševním zdraví nepřidá. Realita je taková, že osmdesát pětka potřebuje změnu.“

Jost se bezděčně zachvěl a zamnul si ruce, jako by se dotkl ledových ker Evropy.

„Nedovedu si představit, čím vším ten chlap prošel. Měl byste odvahu tam zůstat, Vakove? Sám, mezi ledovými jehlami?“

„Po tom, co se stalo s výpravou? V žádném případě! Někdy bych toho chlapa rád potkal osobně a zeptal se ho, jak to všechno dokázal přežít. Jestli dva roky uhýbání nanokrystalům vypovídají o jeho schopnostech, pak je to pro tuhle misi ten pravý.“

Jost přikývl: „Máte prostředky, jak ho z té díry dostat na velrybářskou základnu?“

„To se dá zařídit, ale na *Tawii* mi bude k ničemu. Potřebuji agenta na oběžné dráze Jupiteru, nejlépe ve vlastní lodi. Bohužel, vztahy Federace a velrybářských kartelů se podobají spíš studené válce než spolupráci. Získat trysky nebude jednoduché.“

„Přitlačte je ke zdi. Máme přece monopol na přepravu energie.“

Vakov chvíli uvažoval. Po tváři mu přeběhl zvláštní úsměv.

„Nátlak budí pozornost, tam nahoře se věci neutají. Myslím, že znám lepší řešení. Nedávno jsem naverboval nového agenta s krycím jménem Lovec. Má k dispozici rychlou jachtu a jeho harpunářské řemeslo poslouží jako vhodné krytí. Jsem si jistý, že osmdesát pětka jeho kvality ocení.“

Jost probral v hlavě joviánské kontakty a pochopil důvod pobočnickova úsměvu. Nebyl to špatný nápad, ale skryté souvislosti ho nepobavily. Pozoroval třásně polární záře přelévající se poblíž rovníku. Energie indukčního pole prohrávala souboj s magnetosférou. Zavřít základnu na Europě bylo to poslední, co si přál. V sázce však bylo víc než opěrný bod Federace u Jupiteru.

Mnohem víc.

Kolonizace Evropy patřila ke stěžejním projektům lidstva. Nesmírné náklady projektu katalyzovaly proces sjednocení nezávislých států do Federace efektivněji, než dokázaly vize politiků posledních dvou staletí. Základna za oběžnou dráhou Marsu se zdrojem vody v sobě skrývala příslib zisku, který stál za vynaložené prostředky. Evropa představovala nezbytný odrazový můstek k ovládnutí prostoru Jupiteru, přístupových tras a v konečném důsledku nástroj k ovládnutí vnějších planet sluneční soustavy. Zpětně viděno je dnes obtížné pochopit, že během patnácti let přípravných prací nikdo nedokázal předpovědět nebezpečí projektu. Proč vědci neodhadli vliv cyklických změn radiace a slapových sil Jupiteru? Proč nespočítali parciální tlak vodních par a kritickou teplotu na Europě? Krach expedice Federaci vyčerpал a ztráta politické prestiže byla ještě citelnější. Federace zůstala závislá na zdrojích komerčních společností, které beze zbytku využily nesmírných zdrojů energetické horečky.

– Kronika lidstva, XXVI. edice, 2099

Jakub zaklonil hlavu a upřel oči na stropní okno ledové kobky. Masivní srpek Jupiteru byl právě v nadhlavníku. Planeta zastíňovala podstatnou část oblohy a její temná polokoule polykala jasně zářící hvězdy.

Proč právě teď?

Pokyn na displeji byl strohý a jasný. Přesto ho rozkaz dokonale paralyzoval.

Opustit Evropu? Po dvou letech mise?

Bezděčně pohlédl na přilehlé pole bílého ledu. Výklenky a ledové náhrobky se počítaly na desítky, jejich počet však nebyl úplný. Téměř fyzicky cítil, že pod jeho nohama se v ledovém bloku stále skrývají další těla. Sklivce popraskané mrazem, mrtvé tváře s výrazem navždy zakonzervovaným dotekem mrazu. Náhle měl pocit, že se nemůže na-dechnout, a tvář mu zalil ledový pot.

Opustit základnu!

Stahy žaludku povolily a on dokázal vpravit do plic čistý kyslík. Dva roky, které strávil v podzemních tunelech ledového masivu, tu nezůstával kvůli rozkazům ústředí. Věděl, že dosud nedokončil svůj úkol.

Ruce se mu chvěly tak, že měl potíže najít na konzoli rozvrh zásobovacích letů. Rychle si spočítal, kolik času mu zbývá. Pokud chtěl chytit modul na stanici *Tawia*, musel si pospíšet.

Co by dělali, kdyby odmítli? Přerušili by mu na Evropu dodávky? Na velrybářské stanici by si toho ani nevšimli. Jen několik zasvěcených vůbec tušilo, že ve zničené základně pod ledovým příkrovem je stále ještě personál.

Jeho dlaně se zklidnily a Jakub soustředil svůj skrovný majetek na jednu hromadu. Základna na Europě, vytesaná v modrých vrstvách stabilního ledu, byla zaplněná sadou automatů. Měly zajistit přežití lidí, ale na tom už zřejmě nezáleželo. Zatrnulo mu. Přístroje vyžadovaly údržbu. Bez jeho péče základna za pár týdnů nevyhnutelně ochrne. Vědecké přístroje měřící vlastnosti ledu zřejmě ztratily opodstatnění.

Něco se muselo stát. Něco vážného, jinak by mě neodvolali tak narychlo!

Přítáhl si trubici periskopu a zkušeně prozkoumal tři sta šedesát stupňů horizontu. Ledové pláně odrážely žlutou a oranžovou barvu oblačných vrstev plynového obra, ale nebyla to hra barev, která ho zajímala. Slapové síly Jupiteru nepřetržitě drtily útroby oběžnice jako gravitační mlýnek. Krajina se během pár hodin dokázala změnit k nepoznání. Naštěstí byl posledních pár týdnů relativní klid. Zamračil se. Síť povrchových prasklin se změnila jen nepatrně. V situaci, kdy musel vyrazit na povrch, znamenala tektonická stabilita paradoxně špatnou zprávu.

Znovu přiložil tvář k okuláru a naladil optiku periskopu na maximální rozlišení. Napínal zrak, ale nebyl si jistý. Třpyt nanokrystalů na hraně blízké průrvy se dal pouhým okem spatřit jen za určitých světelných podmínek.

Zasunul periskop a pohlédl na hromadu osobních věcí.

Vrátím se ještě někdy?

Dva roky razil tunely a otevíral podzemní prostory. Když teď vybíral z hromady několik osobních památek na kolegy z výsadku, uvědomil si, že se mu přestaly chvět ruce.

Nadechl se chladného, řídkého kyslíku. Dva roky samoty byla dlouhá doba. Dost dlouhá, aby otupila bolest. Poprvé si přiznal, že nastal čas odejít. Poprvé po měsících a letech, kdy vedl razicí štít dvanáct hodin denně a prováděl experimenty s krystaly. Konečně sám sobě dokázal přiznat, že zůstat déle je zbytečné.

Potřásl hlavou a zaplašil podobné úvahy. Musel se soustředit na cestu k modulu. Zbývalo jen pár hodin a bude pryč z téhle ledové koule. Pokud stihne tenhle spoj. V opačném případě, bude muset strávit na základně další tři týdny.

Náhle se nemohl dočkat, až nechá ledovou kobku navždy za sebou.

Uzavřel několik drobností do hermetické schránky a nasoukal se do vysokotlakého exoskeletonu. Neohebná krusta těžkého skafandru byla nejlepší volba, ale i tak procházka po ledových pláních představovala větší riziko, než bylo v tuhle dobu rozumné.

Naposledy zkontroloval životní systémy. Nenechával nic náhodě, i když věděl, že ani dokonalá příprava není zárukou úspěchu. Ocel nemohla s tvrdostí nanokrystalů soupeřit. Neviditelné jehly ledu dokázaly dehermetizovat i opancěrované vozidlo. Několikrát se zhluboka nadechl. V téhle rotační periodě se na povrch většinou nevydával. Parciální tlak vodní páry byl vysoko nad kritickou hodnotou a tisíce neviditelných jehel vyrůstaly z ledového podloží rychlostí až půl centimetru za minutu.

Indikátory v přilbě se rozsvítily zelenou barvou. Poklepal rukavicí o přilbu pro štěstí a přinutil se udělat první krok. Exoskeleton uklidňujícím způsobem zabzučel, ale instinkty získané na Europě ho varovaly.

Tektonicky klidné období...

Zatnul zuby a namířil laser na vstupní ledový blok. Neviditelný paprsek otevřel tenké spáry v masivu ledu. Blokem začloulmal poryv kyslíku, který s ostrým zasyčením unikl do přechodové komory. Teď už nebylo rozumné váhat. Odtláčil plát po kovových kolejnicích, vystoupil do komory a zatlačil blok na původní místo. Dosud měkké hrany ledu rychle splynuly s okolním ledovcem, takže po několika vteřinách bylo spojení hermetické a pevnější než ocelový svar. Znovu stiskl spoušť zbraně a otevřel druhé dveře. Za nimi začínala cesta na povrch.

Ledová jeskyně tonula v indigově modrém příšeří. Ústí tunelu musela překrývat závěj ledové tříště. *Tím huř*, uvědomil si. *Nepronikne sem ani poryv řídké atmosféry.*

Pročísl prostor rozostřeným laserovým paprskem. Charakteristický třpyt odraženého světla potvrdil jeho obavy. Tunel křížovala pavučina ledových jehel. Při současném parciálním tlaku vodní páry se nedalo nic jiného čekat. Stiskl pažbu karabiny a vyslal před sebe ohnivou kouli. Žlutý výron plamenometu opláchl stěny ledovce. Tlaková vlna vyrazila zátku sněhové tříště uzavírající cestu na povrch a dovnitř proniklo světlo.

Bezva.

V okrových paprscích odrážejících se na ohlazených stěnách se tunel zaleskl jako mosazné zrcadlo. Věděl, že takhle to dlouho nevydrží, a znovu stiskl spoušť. Hlaveň zbraně rozprášila po stěnách vrstvu detergentů a chelátorů. Než tvrdé záření Jupiteru chemikálie rozloží, bude mít od ledových jehel alespoň na čas pokoj.

Vysunul ocelové drapáky z podrážek bot a v nízké gravitaci poskakoval ledovým tunelem směrem k povrchu mrazivého joviánského satelitu. Když se mu nad hlavou otevřel výhled na srpek planety, uslyšel v reproduktorech tenké hvízdání vnější atmosféry.

Jen ať fouká!

Ledový povrch Europy se třpytil ve slabém záření planety. Jakub reziduální infračervené paprsky oceňoval. Teplo stačilo, aby exponované nanokrystaly ledu sublimovaly. Nebezpečné krystaly rostly hlavně ve stínu. Když bude mít štěstí, poryvy větru je dokážou olámat dřív, než se krystaly spojí do silnějších sloupců, které dokážou náporům řídké atmosféry vzdorovat.

Vy kročil soutěskou a po pár minutách vystoupal k horní hraně kry. Otevřel se mu výhled na ledovou pláň. Několik kilometrů od něj se k nebi vypínaly bloky ledu v místě, kde se před léty zřítily zásobovací lodě. Růžice megakrystalů dnes dosahovaly velikosti *Titaniku* balancujícího na špičce. Jakub měl v mdlém svitu Jupiteru pocit, že útvary se od minulého týdne přiblížily k jeho stanovišti. Modré bloky ledu se vypínaly k nebi a svým krystalickým tvarem se podobaly mrakodrapům obloženým hladkými tabulemi skla. Jistým způsobem to připomínalo panorama Manhattanu nebo jiného urbanistického centra Země.

Když před lety přistál první výsadek, byl okolní ledový masiv plochý, protkaný průrvami. Dnes dosahovaly sloupy výšky možná půl kilometru a jejich růst nebyl zdaleka u konce. Občasný pád bloků ledu propojil jednotlivé krystaly diagonálními nosníky a přeměnil ledový útvar tak, že bylo obtížné věřit, že to není výtvar genálního architekta. Díky zříceným blokům postupoval celý útvar vpřed a nezděržitelně se jako rakovinový nádor rozšiřoval do všech směrů. Dříve nebo později musel dorazit i k jeho základně.

Pohled na časoměr ho vrátil do přítomnosti. Propátral pohledem okolí a vybral si schůdnou cestu mimo dosah stínů. Znamenalo to dlouhé zacházky, ale to byla nezbytná daň za bezpečí. Jeho karabina si dokázala s krystaly poradit, jenže zásobník plamenometu měl omezenou kapacitu.

Na vrcholu hřebene se zastavil a otočil. Téměř se zapomněl rozloučit s místem, kde strávil nejtěžší část života. Nalezl pohledem bloky náhrobních kamenů s logem Federace, které v masivu modrého ledu sám vytesal.

Slušelo by se něco říci, ale nenašel vhodná slova. Vyšel z něj pouze přerývaný výdech, jak uvolnil tlak nashromáždě-

děný v hrudi. I nyní část jeho mysli chtěla zůstat a hledat dál, jenže chladný vesmír rozhodl jinak. Mise na Europě skončila. Otočil se k pohřebišti zády a vykročil směrem, kde měl za několik desítek minut přistát zásobovací modul.

V řídké atmosféře Europy zněly jeho kroky zastřeně a jako kdyby z dálky. Prvních pár set metrů dodržoval časový harmonogram.

Chrup, chrup... pronikaly ocelové drapáky na botách do ledu. Zbývala už jenom otevřená pláň, a pak mírné stoupání. Exoskeleton fungoval bezchybně.

Náhle se zastavil. Nebyl si jistý, co ho zadrželo, ale instinkt ho varoval. Prohlédl zbraň i indikátory tlaku v přilbě. Všechny ukazatele byly v normě. Zaposlouchal se do svého zrychleného dechu v přilbě... a pak mu to došlo.

Zesílil citlivost vnějších mikrofonů. Kromě praskání bloků ledu v sousoší Manhattanu neslyšel nic. Venku bylo ticho.

Vítr! Vítr se utišil!

Chvějícími se prsty přeprogramoval ekvalizér na širší vlnový rozsah a vyjel vysokofrekvenční tóny na maximum. Na zádech mu vyvstal ledový pot. To, čeho se obával, tam bylo! Noční můra, která ho vytrvale pronásledovala, mu zírala do tváře.

„Cink. Cink!“ Tichounké tóny zněly, jako když kousky ledu dopadají na sklo.

Přelétl očima senzor vodních par. Indikátor stoupal do červených hodnot. Vnitřní klimatizace skafandru naskočila, aby odstranila přebytečný pot, ale Jakub měl stejně dojem, že vkročil do sauny. To, co se rozhodilo kolem, byla tišina. *Právě teď!* Nestávalo se to často, ale občas se vítr uklidnil. Bohužel pro něj právě v nejnevhodnější chvíli.

Pročísł pláň kolem sebe rudým laserem a zbraň se při tom chvěla jako živá. I přes záři planety by mohl přísahat, že zahlédl nad povrchem ledu několik trpytivých odrazů. Tiše polkl. Nic nebylo tak ostré jako hrot nanokrystalu. V bezvětrí nezadržovalo jejich růst vůbec nic. Za normálních okolností by se okamžitě vrátil zpět do úkrytu, jenže to teď nemohl udělat. Podle jízdního řádu měl další modul přistát až za tři týdny. Pokyny od Vakova zněly jasně. Musel odletět ještě dnes.

Pohlédl na displej zásobníku granátů a snažil se ovládnout svůj zrychlený dech. Měl několik možností. Zatřásl masivní zbraní, ale pak v odmítavém gestu zakroutil hlavou. Chelátory tuhle situaci nemohly zvládnout. Nádrž neměla dostatečnou kapacitu. Byl čas přejít k alternativnímu plánu.

Černý ovál opsal vysoký oblouk a v nízké gravitaci padal drásavě pomalu zpět k ledovému masivu. Atmosféra Europy byla tak řídká, že trajektorie sledovala téměř ideální parabolu. I když to bylo zbytečné, Jakub se podvědomě přikrčil. Akustický granát se zasekl hluboko do kry ve vzdálenosti pěti set metrů. Přesně podle plánu. *Tři, dva, jedna...* odpočítával v duchu. Ledový příkrov pod jeho nohama ožil. Reprodukory v přílbě zlověstně zavibrovaly jako roj divokých afrických včel.

Ted!

Odrazil se a dlouhými přiskoky letěl nad mrazivou krajinou. Díky exoskeletonu a nízké gravitaci každým skokem nabíral výšku, o které by si na Zemi mohl nechat jen zdát.

Nenechej se strhnout! pomyslel si.

Divoký úprk plání měl daleko k bezpečnému přesunu. Věděl, že se nesmí příliš vzdálit od epicentra výbuchu.

Ted? Příliš brzo! Možná ted?

Ledovec stále rezonoval ultrazvukovým tangem, ale vibrace po několika dalších skocích zřetelně zesláblly. Vypálil vysokým obloukem další granát.

Nejvyšší čas! Nanokrystaly, rostoucí podélně se směrem šíření zvukových vln, dokázaly vzdorovat nízké intenzitě rezonančního ledotřesení. Jediný přežívající svazek nanokrystalů a mohl ztratit tlak ve skafandru dřív, než by stačil zareagovat.

Jakubův dech, zrychlený fyzickou námahou a vzrušením, zněl uvnitř přilby s nepřijemnou intenzitou.

Všechno jde podle plánu, uklidňoval sám sebe.

Znovu se mocně odrazil a vznesl se nad bílou pláň. V kulminačním bodě se zoufale snažil udržet fyzickou i duševní rovnováhu.

Jak dlouho ještě? blesklo mu hlavou. Při pohledu na záplestí se vychýlil z polohy a jeho tělo sebou zakomíhalo v ošklivém úhlu.

Při doskoku se led pod ocelovými drapáky bot proměnil v závoj modravé tříště. Zvuk drceného ledu byl jiný, než očekával.

Zatraceně! Co se stalo?

Sevřelo se mu srdce.

Jak stoupal dlouhé vteřiny vzhůru nad pláň, otevřel se mu pohled na zvrásněné bloky. Rýhy a praskliny se táhly do všech stran, jako by krajinu někdo rozoral pluhem. *To musela být jedna ze starých slapových bouří,* pochopil. Celistvý masiv končil a za ním následoval rozlámaný povrch ledových ker. Se zpožděním si uvědomil, že při posledním dopadu necítil v kotnících vibrace ultrazvuku.

Nával paniky ho zkroutil jako kus mokrého hadru. Zvuk ultrazvukového granátu se šířil pouze celistvou krou. Vibrace nedokázaly přeskočit pukliny ledovce, rozpraskaného do tisíců izolovaných ostrovů.

Gravitace ho přibližovala zpět k moréně úlomků a ker. Jak neodvratně padal zpět k povrchu, věděl, že musí něco udělat. V náhlém popudu hmátl po zbrani. Popruh se zasekl o vystupující bloky výměníků tepla a vzdoroval mu. Kloubové spoje skafandru neumožňovaly ohnout paži v ostřejším úhlu.

Sakra! Trhnul popruhem. Modré kry se blížily stále rychleji. V poslední chvíli před doskokem se mu podařilo zbraň posunout. Nahmátl spoušť.

Rudá ohnivá koule roztavila plochu ledu do zrcadlového lesku. Přidal ještě spršku chelátorů a dopadl na paty. Zaryl drapáky do ledu a kolena ho zabořila pod nápořem absorbované kinetické energie. Ani síla servomotorů exoskeletu však nedokázala pohyb vpřed zastavit. Jakub ztratil rovnováhu a setrvačnost ho nachýlila vpřed. Na poslední chvíli hmátl k pasu.

Cepín se zasekl do kry, až tříšť vystříkla vysoko do řídké atmosféry jako výdech ledové velryby. „Kchrr!“ Skřípění oceli mu rvalo uši. Uvědomil si, že zapomněl snížit citlivost vnějších mikrofonů. Obalený vložkami oral cepínem brázdou a křičel do helmy bolestí. Švihl nohou a podařilo se mu přetočit se na břicho. Zaryl hroty maček na špičkách bot do podloží a zapřel se proti směru pohybu. Jízda stále pokračovala. Rozmáchl se spojenýma rukama a zasekl cepín hlouběji do kry.

Zastavil s trhnutím, které mu téměř vyrvalo paže z kloubů. Ležel bez hnutí a snažil se překonat bolest a vztek. Přerý-

vaně dýchal a uvědomil si, že leží na samotném okraji ledu roztaveného výstřelem. Neměl čas na odpočinek. Hladká plocha byla živnou půdou pro nanokrystaly.

Pozvedl se na loktech a se supěním se postavil na nohy. Tady nemohl zůstat. Jenže jak se odtud dostane? Nerozvážený sprint ledovým polem ho odřízl od základny i od cíle cesty.

Hluboké praskliny v ledu před ním se táhly až k obzoru z navrstvených ker. Pohled shora nelhal, celistvý ledovec skončil. V tomhle terénu byly ultrazvukové granáty k ničemu. Ohlédl se zpět a odhadl vzdálenost. Musel mít za sebou víc než polovinu cesty a praskliny byly i za jeho zády.

„Cink, cink!“ zpívaly reproduktory tenkou píseň nanokrystalů. Doléhala k němu stále zřetelněji. V nehybném, mrazivém vzduchu... Potom se do křišťálových tónů přimísil z dálky důvěrně známý zvuk.

„Ssss!“

Hydraulické podavače začaly řezat bloky ledu. Během jeho krkolomného přesunu nestačil postřehnout, že zásobovací modul dosedl na povrch Europy a začal s nakládáním. Do odletu zbývalo možná patnáct minut.

Plán, který se mu zrodil v hlavě, by v jiné situaci okamžitě zavrhl. Při pomýšlení na riziko se mu roztřásla kolena. Věděl, že musí existovat rozumnější řešení, ale jiná možnost ho momentálně nenapadala. Na přemýšlení nebyl čas, musel se rozhodnout teď.

Stiskl zuby a zkontroloval stav zásobníků. Připnul cepín zpět k opasku a zvýšil příkon energie do exoskeletonu.

Skok ho vynesl vysoko nad povrch. Dal do odrazu mnohem víc síly a vystoupal do výšky, ze které mohl zahlédnout svou základnu i špičku nákladního modulu. Pažemi

udržoval rovnováhu po dlouhé desítky vteřin letu, než se rozeklaný povrch Evropy začal zase přibližovat. První výskok ho přenesl snad dvě stě metrů daleko, než ho gravitace přitáhla přímo do středu malé plošiny mezi ledovými úlomky. Výboj z plamenometu mu uhladil půdu pod nohama. Tentokrát stálo štěstí při něm.

Dopadl na ohlazenou plochu a servomotory zavyly. Dal do odrazu pečlivě volenou sílu a vystoupal snad padesát metrů do výšky. Řídká atmosféra svištěla v reproduktorech a jas ledovce v kulminačním bodu dráhy téměř páčil v očích. Panorama ledových mrakodrapů se v průzračné atmosféře zdálo být na dosah.

Před dopadem znovu očistil led pod nohama výbojem z plamenometu.

Možná to nebyl tak špatný plán.

Zmocnila se ho euforie. Šlo to líp, než očekával. Přemáhal se, aby nezačal křičet nadšením.

Uklidni se, přikázal si. Dosud přežil jen proto, že se vyhýbal zbytečnému riziku. Vybavily se mu tváře mrtvých kolegů, které vykopal z ledového masivu, a euforie zmizela.

„Pět, šest, sedm...“ počítal skoky a snažil se najít v bláznivém plánu slabinu. Objevil ji až po patnáctém odrazu. Jeho skoky byly kratší, než odhadoval. K překonání zbytku vzdálenosti k modulu mu chybělo možná deset skoků, na zásobníku zbraně však zářila oranžová sedmička.

Proklel svou zbrklou a neobratnými prsty v rukavicích zredukoval na pažbě množství náplně na dávku. Při minimálním množství získal jen jeden výstřel navíc. Zaklel do ticha helmy a reproduktory mu vrátili jeho zesílený hlas.

Dopad na povrch kry ho zabolěl v kolenou. Přinutil se absorbovat náraz a dát do dalšího skoku maximální sílu, které

byl schopen. Jestli chtěl přežít, musel to dokázat na osm mezipřistání.

Vyletěl šikmo vzhůru, nebezpečně vysoko nad ledovou pláň. Překotně vyrovnával polohu těla a přemýšlel, co by se stalo, kdyby začal v povětří neovladatelně rotovat. Snažil se ten obraz zaplašit. Představa tenkých nanokrystalů, které pronikají ocelovými pláty skafandru, byla příliš živá.

Po několika dalších skocích už dokázal přečíst na stříbrném plášti modulu rudá čísla sériového kódu. Dětila je pouze jediná terénní vlna. Dotkl se granátometu, ale podloží zůstávalo stále roztržité. V hlubokých puklinách byly akustické granáty nepoužitelné...

Znovu a znovu po každém skoku zjišťoval na displeji zbraně stav zásobníku. Nyní na digitálním displeji svítila osamělá jednička. Vyschlo mu v krku a ucítil v žilách zášleh adrenalinu. Poslední skok!

I přes pulsující krev ve spáncích dokázala část jeho mysli chladně analyzovat situaci. Modul ležel na samé hranici jeho fyzických sil. Když zvolí plochou dráhu letu, má šanci to dokázat!

Vypálil poslední dávku pod nohy a odrazil se jako plavec z ledového startovního bloku. Zatřásl zbraní a doufal ve své štěstí. Možná ve zbraní zůstaly zbytky směsi. Automatický nabíječ zbraně plechově zarachotil a hmátl do dutiny v pažbě pro další kapsli. Marně. Pod mířidly se rozsvítila varovná dioda.

Jakub zaťal zuby a zkontroloval svoji pozici. Výška i směr byly v toleranci. Mířil přesně.

Trup modulu se v průzoru helmy zvětšoval každou vteřinou. Už rozeznal rudé světlo infračervených zářičů, které chránily modul před útokem ledových krystalů, a jeho

zoufalství se vypařilo. Že na to nepomyslel dřív! Modul chrání přistávací plochu tepelnými paprsky, a pokud ho jeho skok dovede dostatečně blízko trupu, ochrání infrazářiče i jeho!

Ledová kra se leskla v teple paprsků jako vodní tůň. Pád ho nesl k jejímu okraji. Modré úlomky ledu ubíhaly pod jeho nohama se závratnou rychlostí. *Dobře!* Teprve na poslední chvíli mu došlo, že jeho problémům není konec.

Přehodil popruh zbraně šikmo přes záda a hmátl pro cepíny. Vytrčil nohy proti pohybu a nastavil paty s ocelovými hroty. V jeho plánu byla malá chyba. Malý nedostatek v jinak správné úvaze. Jak mohl zapomenout, že svou krkolomnou rychlost musí přibrzdit? Jak dokáže zastavit dopředný pohyb na kluzišti o poloměru padesáti metrů?

Mačky na patách sklouzly na ohlazené ploše jako brusle. Proud ledových krystalů se rozstříkl na všechny strany, ale moc to nepomáhalo. Pokusil se přetočit na břicho a pravačkou zasekl cepín. Trhnutí mu ho vyrvalo z ruky a roztočilo ho jako na kolotoči. Dokonale ztratil orientaci. Použil druhý cepín a levá ruka kupodivu nápor vydržela. Přehmátl a oběma rukama tlačil špicí nástroje do ledu, nakolik mu to nízká gravitace dovolila.

„Krach!“ Zabodl železa na špičkách bot do ledu a stabilizoval rotaci. Bláznivá jízda po kluzišti zpomalovala.

Kdyby v cestě neležela prasklina široká na dvě pěsti, mohlo to vyjít. Navazující kra vyčnívala deset centimetrů nad tu první – a s tím Jakub nepočítal. Exoskeleton nestačil absorbovat náraz a špice cepínu ustřelila z ledu. Kinetická energie ho zvedla a vyhodila šikmo vzhůru. Pozoroval, jak se ledová kra vzdaluje, a pochopil, že tentokrát mu štěstí proklouzlo mezi prsty. Dřív, než se stačil v letu otočit a po-

dívat se na místo své zkázy, úder do zad mu vyrazil dech. Před očima se mu roztočila černá kola.

„Cink. Cink. Ssss...“

Zvláštní hudba. Otevřel oči a spatřil pavučinu tenkých prasklin na průzoru helmy.

„Cink, cink!“ zaslechl zřetelně.

Vnější mikrofony stále fungovaly. Tiché tóny připomínaly harmonii přívěsků křišťálového lustru cinkajících v průvanu. Potom se přidalo známé: „Ssss...“

Indikátor tlaku uvnitř skafandru ukazoval normální hodnotu. Jeho oblek byl stále hermetický. To znamenalo, že žije. Nazdvihl se na loktech a levá ruka narazila na plášť modulu.

„Aha... Au!“ rozchechtal se. Naražená záda zaprotestovala proti pohybu bránice.

Jeho poslední skok směřoval přesně. Když ho zpackané přistání odmrštilo vzhůru, narazil zády přímo do trupu lodi. Štěstí, které ho v tomto případě téměř zmrzačilo.

Ležel na zádech v rudém světle tepelných zářičů, které rozpouštěly rašící nanokrystaly, a přemlouval se k pohybu. Opatrně zabral a zkoušel, kolik žeber srážku s lodí nepřežilo. Zdálo se, že kromě pohmožděnin zůstal celý.

„Ssss...“ Nakladače modulu dokončovaly práci.

Vyškrábal se na nohy a s oporou kovového pláště se belhal k nákladnímu otvoru. Úhledně vyřezané bloky ledu zaplňovaly břicho transportéru téměř do posledního místa. Ekonomika si žádala, aby vynaložené palivo nepřišlo vniveč. Zatrnulo mu. Jestli na *Tawii* obcházejí předpisy... Prodral se dovnitř úzkou uličkou. Stísněná prostora kolem záložního ovládacího panelu byla naštěstí přístupná a nakladače ne-

chaly uvnitř úzkou skulinu mezi krychlemi ledu. Neohebnými prsty v rukavicích navolil na klávesnici univerzální nouzový kód. Záložním kabelem skafandru se napíchl na řídicí počítač.

Nákladová vrata se uzavřela a Jakuba pohltila dokonalá tma. Po několika dlouhých vteřinách se poškrábaná obrazovka rozzářila.

„...nice *Tawia*. Kdo to k čertu...?“ zaslechl odpověď.

„Tady Europa, výsadkový modul,“ ohlásil se předpisovou frází. „Máte nahoře místo pro dalšího nocležníka?“

Tvář na monitoru se zkřivila ve zmateném výrazu.

„Europa? Co je to za vtípy?“

Spojařovy oči přelétly po obrysech ledových bloků a vrátily se k Jakobovi s úžasem, který nemohl být upřímnější, ani kdyby spatřil dědu Mráze.

Rozvoj vesmírné turistiky byl pouhým začátkem komerčního využívání prostoru. Nové zdroje energie změnily pravidla hry v neprospěch dosavadních monopolních hráčů, národních kosmických agentur. Nadšenci i privátní korporace se pustili do dobývání vesmíru s podobnou vervou, s jakou kdysi kolonisté zaplavili americký západ. Vždyť co jiného je nedozírný prostor než příležitost k seberealizaci, dobrodružství a hromadění hmotných statků...

– Popular Science: Space, 2100

Svaly protestovaly proti každému pohybu. Jakub si vpíchl naordinovanou dávku relaxantů, ale krátký spánek v hotelové sekci jeho naražená záda nevyléčil. Lékařův příkaz zněl klid na lůžku, jenže Vakovy instrukce hovořily jinak.

Snažil se ignorovat bodání mezi žebry a protáhl se úzkým hrdlem spojovacího uzlu do následující sekce stanice. Místnost, kam vstoupil, byla překvapivě rozsáhlá a naplněná hudbou. Rozzářené neony mu prozradily, že dorazil k cíli.

Většina zařízení baru byla podivně povědomá. Interiér obsahoval recyklované palivové nádrže svařené s vysloužilými bloky hydroponického skleníku do barových kójí. Jednotlivé části byly propojené typizovanými přechodovými uzly. Mohl by přísahat, že pocházejí z původní federální stanice, na které strávil půl roku před výsádkem na Evropu.

Několik stolů bylo sestrojených ze solárních panelů s vybledlým logem, které jeho podezření potvrzovaly. Po ztrátě základen neměla Federace prostředky stanici dál udržovat, ale její zbytky evidentně nepřišly nazmar.

Bar byl poloprázdný. Z nášivek na ramenou usoudil, že většina hostů patří k personálu stanice. V odlehlém koutě však sedělo několik mužů oděných v podivné kombinaci izolačních oděvů a plastových skafandrů. Jejich zjizvené tváře prozrazovaly, že jde o harpunáře.

Prošel mezi boxy pronásledovaný zvědavými pohledy.

Který z nich je můj kontakt?

Pomalou došel až k baru. Hlavice ventilů vystupující z podlahy byly uzavřené zubatým svarem a upravené jako barové stoličky. Vyhoupł se na jednu z nich a opřel si chodidla o potrubí. Napůl setřený nápis upozorňoval: *Živný roztok. Zalévat dvakrát denně.* Doufal, že rezavějící armatura neústí někam do vakua.

Zabubnoval prsty o pult z černého solárního panelu a z jeho krytu se vyhoupla číšnice.

„Co si dáte?“

Mohlo jí být třicet a její hlas zněl jako pohlazení sametu. Oči se mu bezděčně svezly na přiléhavý rolák ze syntetického vlákna. Polkl a polila ho vlna horka. Ta reakce mu připomněla, že nebyl ve společnosti ženy víc než dva roky.

Násilím odvrátil pohled od jejich křivek. „Co čepujete?“

Barmanka povytáhla obočí a položila lokty na barový pult. Opřela si bradu do dlaní a její pěkně modelovaná ústa se sevřela v přemýšlivém výrazu.

„Vy nejste zdejší, co? Ještě jsem vás tu neviděla a na velrybáře taky nevypadáte...“

„Je to vidět na první pohled?“